

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha, v právní věci žalobce **Ing. J. B.**, bytem G. x, B., zast. JUDr. Petrem Procházkou, advokátem se sídlem nám. Svobody 12, Brno, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 19.5. 2010, č.j. 7466/10-1102-702407

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 19.5.2010, č.j. 7466/10-1102-702407, **se zrušuje** pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku žalobci prostřednictvím JUDr. Petra Procházky, advokáta se sídlem Nám. Svobody 12, Brno, náklady řízení v částce 9 200 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 7.10.2009 byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. Správce daně zahrnul do zdanitelných příjmů veškeré příjmy žalobce jako likvidátora. Na základě výsledků daňové kontroly byl FÚ Brno III vydán dne 18.11.2009 dodatečný platební výměr č.j. 214879/09/290911707047, kterým byla žalobci

dodatečně vyměřena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 7 848 Kč a sděleno penále ve výši 1 569 Kč. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí žalovaného

[2] Žalobce v roce 2006 vykonával činnost likvidátora. Jeho příjem byl z pohledu zák. č. 586/1992 Sb. o daních z příjmu (dále jen ZDP) považován za příjem z podnikání a jiné samostatně výdělečné činnosti. Likvidátor je orgánem společnosti, vztahují se na něj ust. § 31 a odst. 1 a § 66 odst. 1 až 4 zák. č. 513/1991 Sb, obchodní zákoník. Vztah mezi společností a likvidátorem se přiměřeně řídí ustanovením o mandátní smlouvě. V posuzovaném případě jmenoval likvidátora soud a tudíž se jednalo o vztah mezi fyzickou osobou a soudem. Z přiměřeného použití ustanovení obchodního zákoníku o mandátní smlouvě pak lze dovodit že vztah mezi likvidátorem a společností je vztahem úplatným. Likvidátor má právo na odměnu a na náhradu nutně nebo účelně vynaložených výdajů spojených s jeho činností. Nutně a účelně vynaložené náklady je soud povinen uhradit zejména v případech, kdy nejsou zahrnuty do odměny. Soudem vyplacené částky byly žalobci uhrazeny v postavení fyzické osoby a nikoliv jako zástupci právnické osoby. Zálohy přijaté na náhradu hotových výdajů pak byly příjmem žalobce a nikoliv konkrétně likvidované společnosti. To plyne i z usnesení zdejšího soudu, kterým byla likvidátorovi přiznána odměna a doplatek náhrady nákladů spojených s likvidací. Dle usnesení soudu ve věci společnosti ELCOMA s.r.o. náleží likvidátorovi celkem na odměně a náhradě hotových výdajů částka ve výši 9 802, 50 Kč. Již dne 15.12.2005 byla likvidátorovi vyplacena záloha na hotové výdaje ve výši 5 000 Kč a proto soud přiznal likvidátorovi na odměně a doplatku náhrady hotových výdajů částku ve výši 4 802, 50 Kč. Dle názoru žalovaného nelze oddělit odměnu od náhrady hotových výdajů. Obojí bylo zdanitelným příjmem žalobce dle ust. § 7 ZDP. Žalovaný při svém závěru nerozporuje, že ve skutečnosti došlo k úspoře prostředků z poskytnuté zálohy. Záloha však byla poskytnuta fyzické osobě a po ukončení likvidace došlo k vyúčtování zálohy, přiznání odměny a hotových výdajů. Z dalšího usnesení je zřejmé, že došlo k překročení poskytnuté zálohy ze dne 20.3.2006 ve výši 5 000 Kč. To bylo žalobci uhrazeno při vyúčtování náhrady nákladů spojených s likvidací dne 22.12.2006. Žalobce tedy nejdříve skutečně použil vlastní prostředky, ale ty mu byly následně soudem uhrazeny. Jejich zahrnutím do zdanitelných příjmů proto nedošlo ke zdanění vlastních prostředků žalobce. Dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 479/2000 Sb., o odměně a náhradě hotových výdajů likvidátora a člena orgánu společnosti jmenovaného soudem (dále jen vyhláška) likvidátorovi náleží náhrada hotových výdajů. Nejednalo-li se o příjmy dle ust. § 6 ZDP (příjmy likvidátora jsou zahrnuty jako příjmy ze závislé činnosti až od zdaňovacího období roku 2008), není možná na vyplacený příjem aplikovat ust. § 6 ZDP. Na všechny žalobci vyplacené částky jako likvidátorovi je nutno nahlížet jako na příjmy z podnikání a jiné samostatně výdělečné činnosti dle ust. § 7 ZDP. Žalobce rovněž neprokázal, že by některý z těchto jeho příjmů nebyl předmětem daně nebo byl od daně z příjmu fyzických osob osvobozen. Při stanovení základu daně následně správce daně akceptoval rozhodnutí žalobce uplatnit výdaje dle ust. § 7 odst. 9 ZDP tj. procentem z příjmu ve výši 40%.

III. Žalobní argumentace

[3] Žalobce vykonával funkci likvidátora několika obchodních společností, přičemž do této funkce byl vždy jmenován příslušným usnesením Krajského soudu v Brně. Dle ust. 8 odst. 1 vyhlášky náleží likvidátorovi náhrada hotových výdajů vynaložených v souvislosti s prováděním likvidace. Vyhláška současně uvádí demonstrativní výčet takových výdajů. Dle ust. § 71 odst. 6 obchodního zákoníku má likvidátor nárok na odměnu; byl-li jmenován soudem, určuje jeho odměnu soud. V odměně likvidátora je zahrnuta i náhrada za administrativní a jiné práce uskutečněné v souvislosti s prováděním likvidace. Dle ust. § 71 odst. 5 obchodního zákoníku je likvidátor orgánem společnosti a za výkon své působnosti odpovídá týmž způsobem jako členové statutárních orgánů. Dle ust. § 66 odst. 2 obchodního zákoníku se vztah mezi společností a osobou, která je statutárním orgánem nebo členem statutárního či jiného orgánu společnosti anebo společníkem při zařizování záležitostí společnosti, řídí přiměřeně ustanoveními o mandátní smlouvě. Z povahy mandátní smlouvy (z povahy fungování statutárního orgánu společnosti) jednoznačně vyplývá, že likvidátor nikdy nevystupuje ve věci likvidace svým jménem a na svůj účet, ale vždy výhradně jménem společnosti, za kterou je oprávněn jednat a výhradně na účet této společnosti. Jsou-li tedy s procesem likvidace vynakládány určité výdaje, jsou tyto primárně vždy výdajem likvidované společnosti a nikoliv výdajem likvidátora. V případě procesu likvidace jmění obchodní společnosti, kdy o vstupu obchodní společnosti do likvidace rozhoduje její příslušný orgán a tento také jmenuje likvidátora, jsou veškeré výdaje účtovány do nákladů likvidované společnosti a ji takto přímo hrazeny. Z ust. § 7 vyhlášky pak plyne, že v případě jmenování likvidátora soudem jsou jeho odměna a hotové výdaje hrazeny primárně z majetku likvidované společnosti. Teprve není-li majetek dostatečný, hradí odměnu a hotové výdaje stát.

[4] Podle názoru žalobce z výše uvedeného plyne: a) zdanitelným příjmem likvidátora je pouze jeho odměna, b) hotové výdaje likvidátora jsou faktickými výdaji likvidované společnosti, která má povinnost tyto uhradit; není-li toho schopna, pak tato povinnost přechází na stát, c) likvidátorovi náleží pouhá „refundace“ jím fyzicky, avšak de iure právníkou osobou vynaložených výdajů, d) likvidátorovi náleží refundace pouze ve výši jím jednoznačně prokázaných a řádně doložených a vyúčtovaných výdajů, přičemž pro likvidátora je nerozhodné, kdo tyto výdaje v konečném důsledku hradí.

[5] Žalobci byl tedy zdaněn příjem plynoucí z náhrady za výdaje, které likvidátor jednoznačně a prokazatelně (neboť jinak by mu nebyly vůbec soudem přiznány) vynaložil jménem a na účet likvidované společnosti. Vynaložil-li pak likvidátor výdaje jménem a na účet likvidované společnosti, nemůže mu být dle jeho názoru zdaněna pouhá „refundace“ těchto výdajů. Takto provedené refundace výdajů žalobce totiž s jeho zdanitelnými příjmy nijak nesouvisí. Zdaňovány mohou být pouze skutečné příjmy zisk a nikoliv pouhé proplacení výdajů vynaložených jménem a na účet třetí osoby. Žalobce odkázal na ust. § 6 vyhlášky neboť dle tohoto ustanovení je v odměně likvidátora zahrnuta i náhrada za administrativní a jiné práce uskutečněné v souvislosti s prováděním likvidace. Právě tyto náhrady pak tvoří ony skutečné výdaje daňového subjektu (žalobce), které se žalobce rozhodl v daném případě uplatnit postupem dle ust. 7 odst. 7 ZDP, tedy procentem z dosažených příjmů. Předmětem sporu však nejsou tyto výdaje, ale výdaje vymezené v ust. § 8 vyhlášky. Napadené rozhodnutí proto spočívá na nesprávném právním posouzení.

IV.

Stanovisko žalovaného, replika žalobce

[6] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrval na skutkové a právní argumentaci, jak je uvedena v jeho žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce v replice zdůraznil, že v posuzovaném případě byl jeho příjem vyplývající z náhrady hotových výdajů vynaložených za likvidovanou společnost (vždy jejím jménem a na její účet, neboť takto likvidátor jedná) skutečně pouhou refundací (platebním způsobem/formou proplacení).

V.

Právní hodnocení soudu

[7] Mezi účastníky je sporné, zda lze náhradu hotových výdajů likvidátora dle ust. § 8 vyhlášky podřadit pod zdanitelné příjmy dle ust. § 7 ZDP.

[8] Dle ust. § 8 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti likvidátorovi náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s prováděním likvidace, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie.

[9] V rozsudku NSS ze dne 28.2. 2007, č.j. 5 Afs 68/2007-121 (publikováno pod č. 1574/2008 Sb. NSS) je mj. uvedeno: „Skutečností je, že zákon o daních z příjmů přímou a přesně vyjádřenou obecnou definici pojmu „příjem“ neobsahuje a omezuje se na popis jednotlivých konkrétních forem příjmů. K této otázce se již podrobně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 12. ledna 2006, čj. 2 Afs 42/2005-1361), uvedl, že „- z důvodové zprávy k návrhu tohoto zákona (Federální shromáždění, tisk č. 1408, volební období 1990 - 1992) nicméně vyplývá, že „předmětem daně jsou zásadně všechny příjmy s výjimkou příjmů plynoucích z činností, které nemohou být předmětem právně účinné smlouvy. Rozsah příjmů, které nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozeny, reaguje na potřebu vyloučení dvojího zdanění a na specifický charakter některých druhů příjmů, u nichž není i při tendenci k maximálně širokému daňovému základu účelné, aby byly zdaňovány. ... Rozdělení příjmů podle hlavních pramenů odpovídá potřebě respektovat rozdíly při stanovení základu i při vybírání daně, které především z praktických důvodů bude rozdílné. Zdanitelným příjmem nebudou náhrady škod, při jejichž úhradě nedochází ke zvýšení poplatníkovy majetku, na rozdíl od náhrad za ztrátu příjmu (náhrad ušlého zisku, náhrad ušlé mzdy apod.)“. Z dikce citovaného zákona dále vyplývá, že základem daně je částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi v příslušném zdaňovacím období přesahují výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení (§ 5 odst. 1) -“.

[10] Na základě výše uvedeného a s přihlédnutím k filosofii zákona o daních z příjmů a jeho jednotlivým částem tak lze učinit dílčí závěr, podle něhož je nutno za příjem podléhající předmětné dani pokládat navýšení majetku daňového poplatníka.

[11] Zákon o daních z příjmů dále potom pozitivně i negativně vymezuje, které z příjmů jsou předmětem daně (jsou tedy oním „navýšením majetku“), a vstupují proto do základu daně, a dani tak podléhají, a které nikoliv, neboť uvedené znaky nenesou, a příjmem ke zdanění proto nejsou.

[12] Zákon tak dává jasně najevo (ve vztahu ke zdanění příjmů fyzických osob v obecné rovině v § 3), které příjmy za navýšení majetku nepovažuje, a proto je ani nezahrnuje

do povinnosti zdanění; v další části zákona pak některé z příjmů, které by jinak dani podléhaly, neboť nesou ony znaky „příjmu“ (neboť jsou navýšením majetku), od daně osvobozuje (§ 4).

[13] Aby mohl být tedy předmětný příjem zařazen do kategorie příjmů osvobozených, musí nejprve být předmětem daně z příjmů.

[14] Z uvedené logiky tedy vyplývá, že (zjednodušeně řečeno) náhrady, které nevznášejí do majetkové sféry subjektu navýšení majetku, nemohou být předmětem daně. To je kritérium, které musí být při zkoumání charakteru „příjmu“ pro účely zdanění vždy zkoumáno.

[15] V posuzovaném případě se dle názoru soudu jednalo o to, že žalobci byly postupem dle ust. § 8 vyhlášky uhrazeny hotové výdaje, které již vynaložil v souvislosti s prováděním likvidace společnosti. Jednotlivá rozhodnutí, jimiž byly žalobci přiznány již vynaložené hotové výdaje (v rozhodnutí žalovaného je zmíněno rozhodnutí ve věci společnosti ELCOMA, s.r.o. a KALA, s.r.o.) sice ve výroku neobsahují rozčlenění na odměnu a náhradu hotových výdajů. Z jejich odůvodnění lze však zjistit, jaké hotové výdaje žalobce uplatnil. Dle názoru soudu se tedy nejednalo o navýšení majetku daňového subjektu, ale toliko o jeho dorovnání o již vynaložené výdaje. Nemohlo se tedy jednat o zdanitelný příjem dle ust. § 7 ZDP, ve znění platném pro přezkoumávanou věc. Je však nutno zdůraznit, že je na daňovém subjektu, aby jednoznačným a srozumitelným způsobem uvedl, které částky nejsou předmětem daně. Tato skutečnost totiž neplyne z jednotlivých usnesení, jimž se přiznává odměna a náhrada nákladů spojená s likvidací společnosti. Soud k věci dále uvádí, že je nutno rozlišovat mezi hotovými výdaji uvedenými demonstrativním výčtem v ust. § 8 vyhlášky a odměnou uvedenou v § 6 vyhlášky. Dle ust. § 6 vyhlášky je v odměně likvidátora zahrnuta i náhrada za administrativní a jiné práce uskutečněné v souvislosti s prováděním likvidace. Není sporu o tom, že odměna dle ust. § 6 vyhlášky byla zdanitelným příjmem dle ust. § 7 ZDP, ve znění platném pro přezkoumávanou věc. Administrativní a jiné práce uskutečněné v souvislosti s likvidací by pak zřejmě bylo možno považovat za výdaje vynaložené na dosažení zdanitelného příjmu tj. odměny a jako takové je bylo možno uplatnit v konkrétní prokazatelné výši nebo paušálem dle ust. § 7 odst. 9 ZDP, ve znění platném pro přezkoumávanou věc.

[16] Soud dále k věci uvádí, že právní úprava likvidace obchodních společností je zakotvena v ustanovení § 70 a násl. obchodního zákoníku. Podle § 70 odst. 1 uvedeného zákona, je-li společnost zrušena s likvidací, provede se likvidace podle tohoto zákona, pokud ze základního právního předpisu nevyplývá jiný způsob vypořádání jejího jmění. Společnost vstupuje do likvidace ke dni, k němuž je zrušena, pokud zákon nestanoví jinak. Po dobu likvidace se užívá označení společnosti dovětkem do „v likvidaci“. Při likvidaci společnosti na základě rozhodnutí soudu jmenuje likvidátora soud, který o zrušení společnosti rozhodl. Soud podle předchozí věty může jmenovat likvidátorem i bez jeho souhlasu některého ze společníků nebo statutární orgán anebo člena statutárního orgánu. Jmenováním likvidátora na něj přechází v rámci § 72 působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti. Likvidátor je přitom orgánem společnosti (§ 66) a za výkon své působnosti odpovídá tímž způsobem jako členové statutárního orgánu. Likvidátor činí jménem společnosti jen úkony směřující k její likvidaci. Podle 66 odst. 2 obchodního zákoníku vztah mezi společností a osobou, která je statutárním orgánem, nebo členem statutárního či jiného orgánu společnosti a nebo společníkem, při zařizování záležitostí společnosti, se řídí přiměřeně ustanoveními o mandátní smlouvě, pokud ze smlouvy o výkonu funkce, byla-li uzavřena, nebo ze zákona

nevyplývá jiné určení práv a povinností. Závazek k výkonu funkce je závazkem osobní povahy. Likvidací se tudíž rozumí zákonem upravený proces, ve kterém dochází k vypořádání majetkových vztahů právnické osoby, která se zrušuje, a to likvidací. Likvidací lze také charakterizovat jako vypořádání po zrušení obchodu, neboť v průběhu likvidace již není vyvíjena či rozvíjena podnikatelská činnost, ale všechny úkony směřují pouze k likvidaci, tj. ke zrušení právnické osoby. Ústřední osobou při rušení společnosti s likvidací je likvidátor, přičemž vstup společnosti do likvidace a osoba likvidátora se zapisuje do obchodního rejstříku. Zápis vstupu společnosti do likvidace v obchodním rejstříku má z hlediska jednání statutárního orgánu závažné právní důsledky. Především zaniká působnost dosavadního statutárního orgánu jednat jménem obchodní společnosti. Jmenováním likvidátora na něj přechází v rámci § 72 působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti, neboť likvidátor podle § 72 odst. 1 obchodního zákoníku činí jménem společnosti úkony směřující k likvidaci, tedy úkony vedoucí k vypořádání majetkových vztahů, zhodnocení práv, zastupuje společnost před soudy a jinými orgány apod. Při výkonu této působnosti plní závazky společnosti, uplatňuje pohledávky a přijímá plnění, uzavírá smíry a dohody o změně a zániku práv a závazků. Hlavním úkolem likvidátora je vést společnost, která je v likvidaci k postupnému ukončení všech činností, k vypořádání všech závazků společnosti, k rozdělení zbývajících majetkové podstaty a nakonec k zániku společnosti v likvidaci výmazem v obchodním rejstříku. Podle ust. § 71 odst. 6 obchodního zákoníku odměnu likvidátora určuje orgán společnosti, který likvidátora jmenoval. Byl-li likvidátor jmenován soudem, určuje jeho odměnu soud. Likvidátorovi lze přiznat právo na vyplacení zálohy. Dle ust. § 71 odst. 9 Ministerstvo spravedlnosti stanoví vyhláškou pravidla pro určení výše odměny likvidátora nebo člena orgánu společnosti jmenovaného soudem, a v jakých případech náhradu hotových výdajů a odměnu likvidátora hradí stát. Dle § 1 odst. 1 vyhlášky odměna a náhrada hotových výdajů podle této vyhlášky náleží v případech stanovených obchodním zákoníkem likvidátorovi jmenovanému soudem a členovi orgánu společnosti jmenovanému soudem. Dle odst. 2 odměnu likvidátora a člena orgánu společnosti jmenovaného soudem určuje soud. V případě, kdy jsou odměna likvidátora a jeho hotové výdaje hrazeny státem, vyplácí tyto částky soud. Základ odměny a její výše je pak upravena v § 2 a § 3 vyhlášky. Dle ust. § 7. Není-li likvidační majetek k úhradě odměny a hotových výdajů likvidátora, hradí odměnu a hotové výdaje podle § 8 a 9 likvidátorovi stát. Dostačuje-li likvidační majetek k úhradě odměny a hotových výdajů pouze částečně, hradí odměnu a hotové výdaje stát pouze v rozsahu, v jakém nebyly uhrazeny z majetku společnosti. Dle ust. § 8 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti likvidátorovi náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s prováděním likvidace, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie. Dle ust. § 9 odst. 1 likvidátorovi náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s prováděním úkonů směřujících k likvidaci společnosti a) při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm likvidátora, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět, b) za čas promeškaný v důsledku zpoždění zahájení jednání před soudem nebo jiným orgánem, jestliže toto zpoždění činí více než 30 minut.

[17] Z výše uvedeného plyne, že je nutné rozlišovat mezi odměnou likvidátora, náhradou hotových výdajů a náhradou za promeškaný čas. Soud zde na podporu své argumentace odkazuje na obdobnou úpravu, která se týkala správce konkursní podstaty dle tehdy platného zák. č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. I správce konkursní podstaty je jmenován soudem a o jeho odměně rozhoduje soud, má nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů (§ 8 zákona o konkursu a vyrovnání). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. února 2006, č.j. 1 Afs 26/2005-47, tak jen odměna správce je příjmem podléhajícím dani z příjmů. Dle názoru soudu s ohledem na obdobnou právní úpravu správce

konkursní podstaty a likvidátora jmenovaného soudem (jmenování, ustanovení soudem, soudem určená odměna, nárok na náhradu hotových výdajů apod.) je i v případě likvidátora příjmem podléhajícím dani jeho odměna. Hotové výdaje likvidátora dle ust. § 8 vyhlášky přiznané a vyplacené soudem tedy nelze považovat za jeho zdanitelný příjem dle ust. § 7 ZDP.

[18] Soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a proto uvážil, zda nezrušit i rozhodnutí správce daně. Dle výroku II. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24.11.2009, č.j. 1 Aps 2/1008-76: „Přezkoumává-li soud rozhodnutí odvolacího správního orgánu v daňovém řízení a shledá-li důvody k jeho zrušení, může zrušit zároveň i platební výměr vydaný správcem daně prvního stupně tehdy, pokud neměl být vůbec vydán nebo pokud předchází daňové řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze dále pokračovat.“ V posuzovaném případě soud neshledal, že by tyto podmínky byly naplněny. V dalším řízení je totiž třeba odlišit, co je odměnou likvidátora a tedy jeho zdanitelným příjmem, od náhrady hotových výdajů dle § 8 vyhlášky, kterou nelze pod zdanitelný příjem podřadit, a následně znovu stanovit daň.

VI. Náklady řízení

[19] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl plně úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Tato částka představuje úhradu soudního poplatku ze žaloby ve výši 2000 Kč. Dále tato částka představuje odměnu za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, podání repliky) ve výši 2100,-Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 3 úkony právní služby ve výši 300,-Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Celková výše náhrady nákladů pak činila částku 9 200 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31. 10. 2011

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu